

De döda djurens vän

Fr.v Lunchen, nötskrika, lori, kråka

Erik Kjellgren öppnar locket på en frysbox som står inklämd i ett hörn:

– Där förvarar jag djur som kommer in om jag inte börjar jobba med dem på en gång.

Boxen är överfylld av färgglada fåglar och smågnagare. Han håller upp en Liedlpåse och ler:

– Och här har jag lunchen.

– När jag var 11 år gammal hittade brorsan och jag en stor sparvhök som flugit mot ett fönster, den hade inga synliga skador, bara slagit i huvudet och dött. Vi tog hem den och hela familjen enades om att man borde ta den till någon som kunde stoppa upp den. Mamma ringde runt och hamnade till slut på naturhistoriska museet som bad oss komma in med fågel. Det skulle ta ca tre veckor fick vi veta. När vi kom tillbaka för att hämta fågeln blev vi mycket besvikna, särskilt jag: den var klåpaktigt uppstoppad, inte alls bra gjort.

Det visade sig dessutom att det inte var en riktig konservator som gjort jobbet utan någon annan. Dåvarande konservatorn på museet fick höra om detta och tog kontakt med Erik. Han frågade honom om han kunde komma tillbaka och berätta vad

han tycket var dåligt. Det märktes fort att den lilla grabben hade bra koll på vad han snackade om.

– Jag var ju inte så duktig i skolan då, det passade liksom inte mig. Som tur var fanns det på den tiden någon slags praktik man kunde få göra på halvtid. Min fröken fixade en praktikplats åt mig, självklart blev det hos konservatorn på museet.

Sedan dess har Erik blivit kvar. Han har praktiskt taget vuxit upp här på museet och är idag en man med lång erfarenhet, stort ansvar och stor nyckelknippa.

– Det är så man lär sig det här yrket. Jag har inget gesällbrev, det är ändå resultatet på det man gör som avslöjar ens skicklighet och ger en jobb, man gör sig ett namn i branschen, så att säga.

Erik har själv tagit emot flera

praktikanter från konservatorutbildningen i Göteborg, men han är skeptisk till att man ska läsa sig till kunskap inom ämnet.

– Man behöver talang och en känsla för estetik. Jag var jävligt duktig att teckna som barn, det har jag haft stor nytta av.

PÅ EN KÄRRA i korridoren utanför hans rum står några fasaner som ska snyggas till. De har stått i ett förråd under en längre tid och blivit tilltufsade av skadedjur. Nästa år är det trehundra år sedan Carl von Linné föddes och därför ska museet slå upp en omfattande utställning om biologisk mångfald.

Hans arbetsrum ser ut som en slöjdsal: träbänkar, verktygsskåp, cementgol. Överallt på alla lediga ytor står olika smådjur och mitt på den öppna golvytan

Ögonen ersätts av emaljerade glaskopior

finns i ena änden av det enorma rummet. Medan han står där i sitt tresidiga lilla hus fortsätter han att brodera ut om vikten av yrkesskicklighet. Ibland hamnar han på långväga stickspår, pratar om magkorta tröjor på unga tjejer och efter halva cigaretten drar han upp en sax ur fickan och börjar klippa till bitar av en remlist han ska använda i en monter.

– En död tiger har man ju intresse av i all framtid. Den kan användas till forskning och undervisning och sen blir det ju alltmer viktigt att bevara saker för framtiden. Om bara några hundra år kommer man inte att kunna se djur som finns idag, säger han bekymrat.

– Visst är det häftigt att gå på Skansen och kolla på djuren men här kan man se dem i sin naturliga miljö, jämföra, gå nära och så där.

Erik blåser rök genom näsan medan han stirrar mig rakt i ögonen.

– Jobbet här är jävligt tufft, inte många som klarar av konkurrensen, vet du, det är därför det finns så få kvinnor till exempel. Efter många, långa sekunder tillägger han:
– Synd det.

En röd Marlboro till åker fram.

– För varje dator dag som går anses det här yrket mer och mer mossigt. Vi ersätts av datorer med animationer av djur istället för den riktiga varan. Vi var fem stycken här förut. Tre blev avskedade och en tog livet av sig, så det är bara jag kvar och några nyanställningar är det ju inte fråga om. Jag har varit här i trettio år nu, så jag blir nog kvar ett bra tag till.

Text & Bild: Astrid Björk